

ПЪРВИ СНЪГЪ

Отъ отзарана дъждъ вали.
Горитъ скриха се въ мъгли
и слънце вече нѣма.

А ние съ батко двама
подъ стрѣхата единъ до другъ
седиме на дъжда на пукъ.

И чакаме... Ей кръстче, две,
следъ малко още. Завалѣ
не дъждъ, а снѣгъ — парцали!

Засмѣнъ ме батко гали:
— Я вижъ снѣгътъ навредъ покри,
кажи, кжде шейната скри?

Дим. Бабевъ

ГЛУПАВИЯТЪ ОВЧАРЪ

Напетъ и строенъ хубавецъ бѣше чичовиятъ Пенчовъ Слави. Пъкъ и едно вакло стадо му остави чичо Пенчо следъ смъртъта си! Да го бѣхте видѣли първата сутринъ още, когато поведе стадото на паша! Като бѣше кривналъ калпакъ надъ челото! Едни гжсти, черни вежди изписани надъ очитѣ като пиявици! Накждрилъ му-стащи, сѣкашъ две руна черни залепени надъ устната му. И като върви, какъ се пѣчи следъ стадото, а презъ рамото прехвърлил шарена вулия пискулия, съ бѣли кокалчета и сини маниста украсена. Пъкъ отъ нея подаль глава медениятъ кавалъ на чича Пенча, очи да не отдѣлишъ отъ него. Ехъ, блазе му! въздъхна цѣло село. Че нали селото до сега е гледало само хубостъта му, а чичо Пенчо се грижеше за останалото. И прави бѣха изпървомъ като го видѣха така следъ стадото всички да въздъхнатъ и да рекатъ:

— Блазе му! Умрѣ бащата, но стадото си намѣри майстора.

Само момитѣ въ село знаеха колко чини умѣтъ на чичовиятъ Пенчовъ Слави. Пъкъ и кумчо Вълчо, който дебиѣше стадото край гжсталака, отведнажъ позна:

— О, хоооо!... Я го вижте вие чичовия Пенчовъ наследникъ! На паша стадото повелъ, а се премѣнилъ като за сватба!

И като издебна кучетата, грабна най-тлъстата овца и я изтрѣбуши въ дерето. Па я остави, мушна се въ гжсталака и зачака.

Скоро Шаро, най-вѣрното куче на стадото, хапка не кусвало отъ като бѣ умрѣлъ чичо Пенчо, подуши прѣсното месце и навири муцуна. Следъ малко и всичкитѣ кучета отъ стадото се навалиха въ дерето надъ изтрѣбушената овца.